

A kitelepítések 60. évfordulójára állítsunk emléktáblákat, emlékoszlopokat befogadóink és szeretteink tiszteletére.

2011-ben lesz 60 éve, hogy a kommunista diktatúra Budapesten és a vidéki városokban élő, ártatlan emberek ezreit sújtotta jog és tulajdonvesztéssel. 1951. május 21-től, folyamatosan, kézipoggyással, ÁVO-s fegyveresek kíséretében tömegesen, az éjszaka leple alatt vagonírozta be és telepített ki családokat öregekkel, gyermekekkel kisémmizetten a reménytelenségbe taszítva őket. Az ÁVO-sok Budán esetenként egész utcarészeket zártak le és telepítették ki, majd maguk és főnökeik, vagy beosztottaik költöztek be a kifosztott emberek lakásaiba, villáiba, ingó és ingatlan tulajdonába. A kitelepítetteket a kényszerlakhelyül kijelölt falvakban élő, „kulákoknak” csúfolt szorgalmas parasztembereknél helyezték el, befogadásra kényszerítve őket. Pokoli tervként arra számítottak, hogy az általuk „osztályellenségeknek” titulált emberek egymásnak ellenségeivé válnak. Isten gondviselése által nem így történt. A bajban kiteljesedett az emberi szolidaritás és összefogás a kitelepített és a befogadó „kulák” családok többségénél. A kényszerlakhely feloldása után, a már eltávozott kitelepítettek továbbra is tartották a sok esetben baráti, testvéri, vált kapcsolatot a befogadó családok tagjaival.

A törvénytelenül kifosztott és kitelepített családok, mind a mai napig nem kaptak jogorvoslatot. A tulajdonukat nem kapták vissza, a későbbiekben sem tudtak érvényesülni, megfosztották gyermekeiket a továbbtanulás lehetőségétől és folyamatosan megfigyelés alatt tartották őket még az úgynevezett rendszerváltozás után is egy jó ideig.

Mind a mai napig senki sem szólalt fel a bírósági ítélet nélküli, hatványozott törvénytelenégeket elszenvedett, akkoriban „bűdös kuláknak” csúfolt, kifosztott befogadó családjaink érdekében sem. A rehabilitálásuk, kártalanításuk, de még a hivatalos bocsánatkérés sem történt meg feléjük a Magyar Állam r



2009. július 21-én avattak köztéren emlékoszlopot a Mikófalvára (Heves megye) kitelepített családok még élő gyermekei. Megkeresve egymást elhatározták, hogy emlékoszlopot állítanak a falunak és a kitelepítetteket befogadó családoknak. A gránitoszlopon olvasható azoknak a falusi családoknak a nevei, akik ebben az embertelen korszakban befogadták és gyámolították őket és szüleiket.

E gondolatok után közreadunk egy összeállítást arról, hogy mely vidéki helységekre telepítettek ki 5440 családot csak Budapestről, valamint egy felhívást a még élő kitelepített sorstársainkhoz és a volt befogadó falvakhoz, helységekhöz

Budapestről 1951. május 21. és 1951. július 18. között, kitelepített családok kényszerlakhelyei.

A helységnév utáni szám az adott vidéki településekbe kitelepített családok számát jelöli. Az összeállításához felhasznált források alapján, mindenkor a magasabb számadatot vettük figyelembe.

Békés megyébe 1265 család:

Csanádapáca 72, Csorvás 91, Dévaványa 166, Füzesgyarmat 86, Gerendás 65, Hunya 86, Kamut 67, Kardoskút 87, Kondoros 80, Körösladány 91, Mezőberény 251, Okány 57, Pusztaföldvár 55 család.

Borsod-Abaúj-Zemplén megyébe 467 család:

Alsóvadász 11, Aszaló 19, Bodrogkeresztúr 19, Bodrogkisfalud 14, Bogács 11, Cserépfalu 7, Egerlövő 16, Erdőbénye 17, Felsővadász 5, Gadna 13, Homorogd 10, Ináncs 17, Kiskinizs 6, Mád 43, Megyaszó 16, Mezőnagymihály 15, Mezőzombor 19, Monok 34, Rásonysápberencs 14, Selyeb 32, Szikszó 27, Tomor 5, Tállya 35, Taktaharkány 11, Taktaszada 10, Tarcal 41 család.

Hajdú-Bihar megyébe 1042 család:

Bakonszeg 48, Berettyószentmárton 40, Egyek 73, Esztár 81, Furta 33, Hajdúdorog 136, Hajdúhadház 162, Hajdúsámson 44, Konyár 111, Nagyrábé 53, Polgár 119, Sáp 79, Zsáka 63 család.

Heves megyébe 994 család:

Adács 18, Andornaktálya 9, Atkár 19, Besenyőtelek 98, Boconád 9, Csány 47, Detk 11, Domszló 10, Egerboos 16, Egerfarmos 12, Egerszólát 16, Erdőtelek 9, Erk 33, Füzesabony 14, Gyöngyöshalász 17, Gyöngyösoroszi 19, Gyöngyöspata 15, Gyöngyössolymos 20, Gyöngyöstarján 39, Halmajugra 10, Heves 13, Hort 28, Kál 26, Karácsond 18, Kisköre 25, Kompolt 5, Ludas 2, Maklár 19, Mezőtárkány 35, Mikófalva 31, Mónosbél 4, Nagyfűged 35, Nagyréde 20, Nagytálya 10, Novaj 8, Poroszló 59, Szihalom 11, Tarnalelesz 84, Tarnaméra 5, Tarnaörs 29, Tarnazsádány 23, Tiszanána 16, Vámosgyörk 7, Verpelét 17, Visonta 13, Zaránk 13 család.

Pest megyébe 145 család:

Jászkarajenő 48, Tápiógyörgye 30, Tápiószentmárton 13, Tápiószőlős 13, Újszivás 10, Zagyvarékas 31 család.

Szabolcs-Szatmár megyébe 532 család:

Buj 8, Büdszentmihály 39, Demecester 8, Dombrád 164, Gáva 11, Gégény 14, Gyulaháza 23, Kék 23, Kemece 15, Nagyhalász 26, Nyírbogdány 15, Pátroha 35, Rakamaz 39, Székely 6, Tiszabecs 8, Újfehértó 85, Vasmegyer 4, Vencsellő 9 család.

Szolnok megyébe 995 család:

Besenyszög 51, Fegyvernek 38, Jánoshida 15, Jászsalsószentgyörgy 66, Jászapáti 80, Jászboldogháza 32, Jászdózsa 66, Jászfákóhalma 34, Jászkisér 123, Kőtelek 47, Kunszentmárton 96, Öcsöd 87, Tiszabó 32, Tiszaföldvár 113, Tiszaroff 26, Tizzasüly 58, Zagyvarékas 31 család.

Forrás: Széchenyi Kinga: MAGBÉL YEGZETTEK p. 132-136.

Hantó Zsuzsa: KITILTOTT CSALÁDOK p. 467-468

(ABLT 4.1. A-288-tól A -

FELHÍVÁSSAL

fordulunk minden még élő kitelepítetthez, vagy azok
gyermekeihez, unokáikhoz, hogy
1951-1953 közötti kitelepítések 60. évfordulója alkalmából,
egymást megkeresve, közös összefogással
állítsanak maradandó emléket (emléktáblát, emlékoszlopot)
a kitelepítésük színhelyén,
nemcsak az utókornak, hanem az őket és családjukat abban a
szomorú időszakban jó szívvel
befogadó falvaknak és a falusi embereknek.
A hála és tisztelet mellett mementóként, és figyelmeztetésként,
hogy soha többé ilyen ember- és jogellenes diktatúrák
hasonlót el ne követhessenek embertársaink ellen.

A kitelepítések során kifosztott családok ellen, akkoriban semmiféle jogi vagy bíróság általi ítélet nem született, amely alapján ezt végrehajtották. A Magyar Államot uraló, embercsoportokat politikai gyűlöletük tárgyává tevő erőszakos szervezetek, önkényes, az akkori hatályos jogszabályok ellenében is jogtalan, cselekedetei által fosztották és telepítették ki a korábbi felső középosztály tagjait, az értelmiség nagy csoportját, a tulajdonnal rendelkező szorgalmas családokat, és a vézskorszakot átélte sorstársaink egy jelentős részét egyaránt. Ezért van a változástól számított 20 év elteltével is ez a nagy hallgatás. A Magyar Államnak kötelessége, példaként állampolgárai előtt, hogy a nevében elkövetett jogtalanságokat maradéktalanul orvosolja. Nyilvánosan megkövesse és gondoskodjon arról, hogy a minden jogi és bírósági ítélet nélkül törvénytelenül elvett magántulajdonokat (ingatlanokat) visszajuttassa, minden volt kitelepített család, vagy azok örökösei részére.

Ezért kell felszólalnunk, ezért kell maradandó emlékhelyeket létesítenünk, mert ha most nem emlékezünk, nem beszélünk, nem írunk erről az embertelen korszakról, akkor hamarosan nem lesz senki, aki elmondja a történeteket, a nemzetet és tagjait ért sérelmeket.